

i flor, och vår vetenskap fick numera en hel annan drågt. De Naturkunnige, som så länge varit nögda med blotta ord, började få en annan smak; de begynte leta efter sjelfva kärnan, och utvalde helt andra metoder, til Physiquens uparbetande. Sedan de så många hundrade år varit stadda på vilda stigar, råkade de ändteligen på den riktiga vägen. GALILÆUS var den, som först uttåkade densamma; och VERULAM blef en pålitelig vägvisare, för de vilsefarande Philosopher. Det tyks, at de icke utan GALILÆI Tuber kunde finna densamma. Och at en Stor-Cantzler årfordrades därtill, at de skulle tro detta vara det riktiga spåret.

Innan jag går vidare fram, och visar huru den nya Methoden, som af dessa stora Män, först med alfvare blef uptagen, tid efter annan vunnit bitall; och huru den til Physiquens förkofran, blifvit nyttjad, skal jag förut därpå göra et kårt utkast. Hvilket ock torde vara så mycket nödigare, som man därpå aldrabått lär kunna fluta, huruvida en eller annan, som arbetat i denna vetenskap, nalkats til det rättta målet, och hvilka män egenteligen bidragit til Naturkunnighetens upkomst och förkofran. Man torde ock därutaf kunna förstå, huru de bör förhålla sig, som vil förbättra någon del af denna vetenskap, samt huru det, som redan däruti är utarbetadt, på det bästa och nyttigaste sättet, må förbåras.

Skal Naturkunnigheten færtjena det namn, som hon bår, så bör hon ock göra gagn därför. Hon bör nämligen vara den, som verkeligen leder oss til Naturens kannedom.

Hon